

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐληθείς παρῶθεν εἰς τὴν χώραν ὅπου ἐκπαιδεύεται καὶ ὅσοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα δημοτῶν καὶ γυμνασιαστῶν εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣ	
Ἐσωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
Μηνεσίαι δρ. 18.—	Ἐτησίαι δρ. 25.—
ἡμέραντες > 8,50	ἡμέραντες > 18.—
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίαι, δολλάρια 4	
Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878
 ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 28 Ὀκτωβρίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικὸν, λεπτ. 40 Ἐξωτερικὸν, λεπτ. 50
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἕκαστος.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐδουαρίδου δρ. 55 παρὰ τὸ Βαρθολομαίου
 Ἔτος 43ον. — Ἀριθ. 47

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

• ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Γυρίζοντας ἔπειτα στὸ Γιάννη, τοῦ εἶπε: — Παλλικάρη μου, ἂν σοῦ χρειασθῆ ποτὲ ἡ ζωὴ μου, πάρ τη! Ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάξῃ! Θυμῶν τὸ γέρο Φεντόρ Μοίλωρ καὶ τὸν ἐγγονὸ τοῦ Ἰβάν. Εἶναι δικαί σου!

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Γιάννης μπήκε στὴ Βίβλα.

Ἐμεινὰν ἐκεῖ κάμποσο καιρὸ γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ, νὰ νεφοδιασθῆ καὶ νὰ αναλάβῃ ὁ στρατὸς. Καὶ πάλι ξανάρχιος ἡ πορεία, τὸ ἴδιον κουραστικὴ, δύσκολη, ἀτελείωτη...

Οἱ Ρῶσοι πάντα ὑποχωροῦσαν κάπου κάπου διωγμῶν γινόντων καὶ μάχη. Ἔτσι οἱ Γάλλοι, μετὰ τὴ συνθηθεμένη τους ἀνάπαυσι, πολέμησαν στὸ Βίταλκι, στὸ Μογιλέθ, στὸ Σμόλενσκ. Ἀλλὰ ἡ φοβερώτατη, ἡ αἱματηρώτατη μάχη (καὶ οὐ μόνον τῆς ρωσικῆς ἐκστρατείας, ἀλλὰ καὶ ἀπ' ὅσας εἶχε κερδίσει ὡς τότε ὁ Ναπολεὼν,) ἦταν ἡ μάχη τῆς Μεσσοβίας.

Ἐγένετο στίς 7 Σεπτεμβρίου 1812.

Τὴν ἡμέρα εἰλείνη, τὰ χαράματα, ὁ Γιάννης Καρδινιάκ, ἐνῶ τριγύριζε ἀπέξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος, (ποῦ ἐνόμιζε πῶς κοιμῶταν ἀκόμη, γιὰτὶ ὡς τὴ νύκτα ἀργὰ εἶδεν διαταγές,) παρμερίσθηκε μὴ στιγμή τὸ παραπέτασμα καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Ἰβάν.

- Σὺ 'σαι, Καρδινιάκ;
- Εἰγώ, Μεγαλειότατε.
- Ἐμπὰ μέσα θέλω νὰ νὰ σοῦ δείξω.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ πέ-

ρασαν τὸν Νισμέν, ὁ Γιάννης δὲν εἶχε ἰδῆ στὸ πρόσωπο τοῦ Ναπολεόντος τὸ χαρούμενο χαμόγελο ποῦ εἶλεπε σήμερα.

- Ἐγείς δύο δίδυμα, ἀλήθεια; τὸν ρώτησε πρὶν μποῦν στὴ σκηνή.
- Μάλιστα, Μεγαλειότατε.
- Τὶ ἡλικίας εἶναι;
- Πέντε χρονῶν.
- Ἰδέτε λοιπὸν κατὶ τοῦ θά σοῦ τὰ θυλίσι...

Κι' ὁ Ναπολεὼν σήκωσε πάλι τὸ παραπέτασμα.

Στὴ μεγάλη ὀκτάγωνη σκηνή, μετὰ τὴς γαλάζιαις καὶ ἀσπρῆς ρίγαις, στημένη στὴ μέση τοῦ καταυλισμοῦ τῆς Φρουρᾶς, ἦταν στημένο ἐν' ἀπλούστατα στρατιωτικῷ κρεβάτι, σχεμασμένο μετὰ δέρμα ἀρκούδας. Ἐνα μεγάλο χαλί, σχηματισμένο ἀπὸ δέρματι ἀλεπούς, μὴ τουαλέττα μετὰ τὸ αὐτοκρατορικὸ μονόγραμμα, καὶ στὴ μέση ἓνα τραπέζι φορτωμένο ἀπὸ χάρτες καὶ ἐγγραφα.

Ἀλλὰ τὴν προσοχὴ τοῦ Γιάννη τραβήξε ἀμέσως μὴ ζωγραφιὰ σὲ χρυσοῦ θαμπὴ κορνίζῃ, ὀρθὴ ἐν ἓνα τρίποδα, στὸ κεφάλι τοῦ κρεβατιοῦ.

Παρίστανε ἓνα παιδάκι μετὰ χρυσοῦ μπούκλες καὶ μετὰ γαλανὰ μάτια, ποῦ ἐπῶντο ἀπὸ τὴ δαντελένια τραχηλιά του, φοροῦσε τὴν πλατεῖα ταινία τοῦ Λεγεώνος τῆς Τιμῆς.

— ὦ, τί ὠραῖος ποῦ εἶναι Μεγαλειότατε! φώναξε ὁ Γιάννης. Δὲν εἶναι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης;

— Ναι... Κι' ἀλήθεια, δὲν εἶναι ὠραῖος; Αὐτὴ ἡ εἰκόνα ἔφθασε χθὲς βράδυ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Καὶ τὴ θεωρῶ καλὸ εἶναι γιὰ σήμερα.

Στάθηκε μπροστά στὴ ζωγραφιὰ, μετὰ τὰ χέρια πίσω, κατὰ τὴ συνήθειά του, καὶ ἐξακολούθησε:

- Εἶναι ὠμορφα τὰ παιδάκια σου, Καρδινιάκ;
- Ἔτσι μοῦ φαίνεται, Μεγαλειότατε...
- Θὰ μοῦ τὰ φέρῃς στὸ Κεραμεῖκό. Θέλω νὰ γνωρίσουν τὸ γυῖό μου.
- Στὸ ἓνα δώσωμι τὸνομά σας, Μεγαλειότατε.
- Τότε θὰ γίνω γονεὸς του.
- Ἄλλ' ἀφοῦ εἶναι δύο δίδυμα,

• Ὁ Γιάννης κρυψάσε εἰκόνα τὸ κάμπουρο... (Σελ. 370, στ. β.)

πρέπει να γίνει και του άλλου. Ναι, ναι, κι' οι δυο θα είναι βαπτιστικοί μου.

—Ω, Μεγαλειότατε, τι τιμή γι' αυτούς, για μένα, για την οικογένειά μας!

—Θα έχουν επιχορήγηση από το ιδιαίτερο ταμείο μου ως την ενηλικίωσή τους και θα μπούν, αν θέλεις, στη στρατιωτική Σχολή του Σαιν - Σβρ. Να μού το θυμίσεις, σε παρακαλώ, στο Παρίσι.

Όταν ο Γιάννης, βαθεία συγκινημένος, βγήκε από την αυτοκρατορική σπηλή, δ' ήλιος, σαν μια κηλίδα από αίμα, ανέβαινε μέσα στην όμιχλη.

Σε κάθε λόχο, διάβαζαν μια διαταγή του Αυτοκράτορος. Στο τέλος οι στρατιώτες έζητωκραύησαν. Και κατόπι, τα κανόνια των δυο στρατών άρχισαν να βροντούν.

Σε λίγο, το πεζικό, άταραχο οα σε παρατάξη, τράβηξε μπροστά.

Οι Ρώσοι ήταν όχρωμένοι σε διάφορες θέσεις και με μεγάλη δυσκολία οι Γάλλοι κατόρθωναν να τους έκτοπιζουν. Κι' από τα δυο μέρη έπεφταν ανερίθμητοι στρατιώτες κι' αξιωματικοί.

Ο Νέυ, ο Νταβούς, ο Μυρά έβαζαν όλη τους την προσπάθεια. Οι σφαίρες όργωναν τη γη. Σε πολλά μέρη τα πτώματα τσάπαζαν το χώμα και ταύλακια, που άνοιξαν τα βλήματα, ήταν γεμάτα αίμα.

Αν και αδιάθετος την ημέρα εκείνη, ο Ναπολέων διέδουε τη μάχη. Μισοξάπλωμένος ε' ένα δέντρο άρκούδας, έδινε διαταγές. Μια στιγμή εφώναζε:

—Δυο αξιωματικοί για δυο διαταγές!

Ο ταγματάρχης Καρδινιάκ κι' ο λοχαγός Κουανιέ, του Έπιτελείου κι' αυτός, έπροχώρησαν.

—Σύ, Κουανιέ, είπτε ο Ναπολέων, πήγαινε να βρεις τον Κουλαϊνκούρ. Να του πεις να στείλη κατά του όχυρώματος όλους τους διαθέσιμους θωρακοφόρους του.

Ο Κουανιέ έφυγε.

—Σύ, Καρδινιάκ, τρέξε να πής στον πρόγκηπα Εϋγένιο να υποστηρίξει με το πεζικό του τον Κουλαϊνκούρ. Να τον ακολουθήσεις και να έλθεις να μου πής.

Ο Γιάννης καθάλλικεψε μ' ένα πήδημα και χώθηκε στη ρεμματιά. Ο Αυτοκράτωρ, με το κιάλι του, τον είδε να βγαίνει και να χάνεται από τάλλο μέρος.

Μια σφαίρα είχε πάρει ταύτι του άλλου του πού, καθώς έτρεχε και κουνούσε το κεφάλι, έρριχνε στο πρόσωπο του Γιάννη βροχή από αίμα. Ο πρόγκηπας Εϋγένιος, που τον είδε έτσι μπροστά του, ένόμισε πως ήταν πληγωμένος. Αλλά όχι, ο Γιάννης ήταν άδραστής. Μόνο τη στιγμή που δεβίβαζε τη διαταγή, δεύτερη σφαίρα βεβέκε τζιλογό του και τούκοψε τα πόδια.

Ο Γιάννης σηκώθηκε, τράβηξε το πιστόλι του, σκότωσε το δυστυχισμένο ζώο για να μην υποφέρει κι' ακολουθήσε πεζός το πεζικό που είχε ξεκινήσει.

—Ταγματάρχη μου! Ταγματάρχη μου! πάρτε τάλλο μου!

Ο Γιάννης στράφηκε στη ρωπή και τότε μόνο είδε πως ο Γκριμπαλέ τον είχε ακολουθήσει. Αλλά τη στιγμή που έτοιμαζόταν να καθάλλικεψη τζιλογό του ύπηρέτη που, μια σφαίρα του το σκότωσε κι' αυτό.

—Στο διάβολο φώναζε. Πήρε πεζοί! Κι' οι δυο όρμησαν πίσω από τον πρόγκηπα Εϋγένιο, που με το σπαθί σηκωμένο ώδηγούσε τους στρατιώτες του στην έφοδο.

Έξαφνα ο Γκριμπαλέ φώναζε:

—Α, τι συμπτύση!.. Το Ένατο κάνει έφοδο!.. Έμπρός, ταγματάρχη μου! Είναι το σύνταγμα μας! Ζήτω ο Αυτοκράτωρ!..

Ήταν πραγματικώς το 9ο της γραμμής. Μ' έν άγριο λαχόνισμα, οι στρατιώτες σακράλλωναν στην απότομη πλαγιά.

Τα τύμπανα κροτούσαν. Οι αξιωματικοί με τα καπέλλα ψηλά, έδιναν προστάγματα. Και μέσα ε' όλο αυτό το θόρυβο, ο Γκριμπαλέ καλημέριζε τους παλιούς του γνωρούς:

—Καλημέρα, κώρ λογιά!.. Καλημέρα, κύρ δεκανέα!.. Γεια σου, Κλαποτό!.. Ω, τι κάνεις, Καμπαριστό!.. Τι νέα από τη Μαρσίλια; Γεια σου, Μάριε!..

Αλλά κανένας δεν τον έπρόσεχε, γιατί οι σφαίρες έσφύριζαν, στρατιώτες έπεφταν, κι' η τυκανοκρουσία αδυνάτιζε, ως που έπαψε άλλωδίστου.

Κι' ο τελευταίος τυμπανιστής είχε πέσει!

—Νά κάρη όργη! φώναζε τότε ένας λογιάς. Πάνε τα ταμπούρλα. Και γίνεται χορός χωρίς μουσική!

Αξαφνα, ακούσθηκε πάλι ένα ταμπούρλο. Κτυπούσε δυνατά, ρυθμικά, ώραία.

Ο Γιάννης είχε αρπάξει το ταμπούρλο ενός σκοτωμένου κι' αυτός κτυπούσε τώρα την έφοδο μπροστά στη γραμμή των λογγιών!

Ζήτω ο ταγματάρχης! φώναζε ο Γκριμπαλέ ένθουσιασμένος.

Όρθιος ο Γιάννης ε' ένα ύψωμα, κτυπούσε όλοένα το ταμπούρλο, όπως τότε που ήταν μικρός τυμπανιστής. Και μόνο αφού του το έσκασε μια ρωσική σφαίρα, πέταξε τις μπαγιέτες κι' έτρεξε να φθάσει τον πρόγκηπα Εϋγένιο.

Οι θωρακοφόροι έθαναν σαν θύελλα κι' οι Ρώσοι, περικυκλωμένοι από ίππικό και πεζικό, άλλοι σκοτώθηκαν κι' άλλοι κιάσθηκαν αιχμάλωτοι.

Ο Κουλαϊνκούρ σκοτώθηκε ε' αυτή τη μάχη, αλλά το μεγάλο όχυρωμα κυριεύθηκε.

Κι' ο συνταγματάρχης του Ένατου, φιλώντας τον Γιάννη Καρδινιάκ, του είπτε:

—Αγαπητέ μου συνάδελφε, σε προβιβάζω σε... δεκανέα τυμπανιστή!

Όταν έμαθε τα συμβάντα, ο Ναπολέων του είπτε:

—Βλέπω, Καρδινιάκ, πως δεν έχασες

την πρώτη σου τάχη. Κι' επειδή δεν υπάρχει αντίσυνταγματάρχης των τυμπανιστών, δημιούργη ένα. Σε προβιβάζω αντίσυνταγματάρχη αλλά θα μένης στο Έπιτελείο μου.

—Ω, Μεγαλειότατε! εύχαριστώ!

—Και σένα, Γκριμπαλέ, επειδή έκαμες καλά το καθήκον σου, αφού μπορούσε να σκοτωθής αντί του άλλου σου, σε σηκωνώ για το Σταυρό. Θα τον πάρεις άμα φθάσουμε στη Μόσχα.

—Ζήτω ο Αυτοκράτωρ!

Πραγματικώς, ύστερ' από λίγες ημέρες, στις 15 του Σεπτεμβρίου, ο Ναπολέων μπήκε στη Μόσχα. Και σε μια πρώην παρατάξη, στην πλατεία του Κρεμλίνου, ο Γκριμπαλέ πήρε απ' τα χέρια του το κρεάσιμο που του είχε υποσχεθής. Έκλαψε ε' κηκόμορος από τη συγκίνησή του, αλλά και συγχρόνως γελοούσε.

Ο στρατός, που ήταν τώρα μόνο έξη ήτχι χιλιάδες, στρατιωνίσθηκε στην πόλη και στα πρόσπεια.

Κι' ο Γιάννης Καρδινιάκ χρησιμοποιούσε την ελευθερία που του άφινε η ύπηρεσία του, για να περιεργάζεται την παράξηση και μουτηρωδής αυτή τη Μόσχα, τη θρησκευτική πρωτεύουσα της Ρωσίας.

Ο Ναπολέων ελογάριαζε να ξεχειμωνιάσει εκεί κι' έντωμεταξύ να κάμει ειρήνη. Αλλά του χάλασε τα σχέδια ε' άγριος πατριωτισμός των Ρώσων...

Μια νύκτα, ο Γιάννης ξύπνησε από μια άφθρητη ζέστη και μια πνιγρή όσμή... Άνοιξε το πα άθυρό του κι' είδε φλόγες... φλόγες παντού. Ή Μόσχα όλη κχιγόταν!

Ο ίδιος ο διοικητής, ο κόμης Ροστόπσιν, είχε εγάλει από τις φυλακές τους καιούργους, με τη συμφωνία να κυρπολήσουν την πόλη, για να μην έχη άσυλο ο γαλλικός στρατός.

Του άλλου πολεμούσαν οι στρατιώτες με άντλεις. Τα σπίατα, έύλινα τα περισσότερα, κχιγόταν αά δαδιά. Άντρες και γυναίκες έφρευχν μ' έτι πολύτιμο κρηβζιναν νάρπαζουν. Κι' ο στρατός, αφού είδε πως το κακό ήταν άπολέμητο, άφρησε την πόλη στις φλόγες και βγήκε.

Ο Γιάννης καθάλλικεψε τζιλογό που του είχε σελλώσει δικσιτικά ο Γκριμπαλέ και, μαζί με τον πιστό του άκόλουθο, κατάρφε να φθάσει ε' ένα άδρο, έξω από τη Μόσχα, όπου ήξερε πως είχε κατασύγει ο Νικολαεων.

Με το μέτωπο αύλακωμέ ο από μια βαθεία ρυτίδα, ο κατακτητής έβλεπε από το ύψωμα εκείνο το φοβερό θέαμα και, για πρώτη ίσως φορά, συλλογιζόταν πως ή νικη τον άφινε για πάντα.

—Μεγάλες συμφορές θα μες έλθουν απ' αυτό! ακούσθηκε να λέη με βαθεία φωνή.

Την άλλη μέρα έπεσε μια ραγδαία βροχή που έμετρίασε κάπως τη φωτιά. Αλλά πολύ άργά!

Η Μόσχα δεν ήταν πια παρά ένας

σωρός από μαύρα καπνίζοντα και έρείπια... Ούτε ο γαλλικός στρατός ξαναγύρισε στην πόλη και δοκίμασε να έγκατασταθής όπως-όπως στα έρείπια αυτά. Αλλά είχε χάσει πια το ήθικό του. Δεν μπορούσε να μένει περισσότερο σε μια πόλη όπου δεν εύρισκε πια τίποτε κι' εκινδύνευε να πεθάνη από την πείνα κι' από το κρύο.

Έπειτα και τα λείψανα του ρωσικού στρατού τον ένοχλούσαν, πολεμώντας να τον κάψουν από τη βάση του, για να μην μπορέσει ποτέ να νεροδιστή.

Και στις 20 του Οκτώβρη άρχισε η τρομερή και φοβερή έκαινη ύποχώρηση.

Στην αρχή, μ' όλο το πλήθος των τροσίμων και των πληγωμένων που ήταν ύποχρωμένος να κουβαλή μαζί του, ο στρατός ύποχωρούσε με κάποια τάξη.

Οι Ρώσοι όμως, έξακολουθούσαν να τον ένοχλούν. Σιγά, για να περάσει, αναγκάζόταν να κάμει μάχη. Μια μέρα, κοντά στον Κολούγκα, μια ομάδα από άτακτους Κοζάκους, λίγο έλειψε να αιχμαλωτίσει τον Ναπολέοντα. Ο Αυτοκράτωρ δεν έγλύτωσε παρά με την γενναία επέμβαση των αξιωματικών του, του Μυρά προπάντων και του Μπαϊσιτέφ, που τράβηξαν τα σπαθιά τους και ριχτήκαν στους Κοζάκους σαν άπλοι στρατιώτες...

Έτσι έφθασαν ως το πεδίο της μάχης του Βροζίνου, που ή θεα του γεμίσε φρίκη όλο το στρατεύμα γιατί τα πτώματα των ανθρώπων και των άλλων έμεχνν άκόμα εκεί κι' αναριθμητά κοπάδια κοράκια τα έτρωγαν...

Από τη στιγμή εκείνη, κι' αυτά τα στοιχεία έσυμμιχτήκαν θάλαγες έναντιον των Γάλλων.

Απότομα, άρχισε κρύο φοβερό. Πυκνότητα έπεφτε το χιόνι.

(Έπειτα συνέχισα) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Και το Γαλλικό του λογαίου Danpit]

Ο ΨΑΡΑΣ

Με; στον λιμανισμό άραγμένη τα γλήνια τα νερά, μια ψιφιδάμα προσιμένη την αλοούλια τον ψαρά!

Κι' ο ψαράς, απ' το καλύβι, που εκεί φαίνεται μαρούς, και στους κλάδους της το κούβει μια πυκνόφυλλη μουριά,

όπου νάναι θα κινήση, πνιγ ό ήλιος να φωνή, τη βάρκαούσα του θα λύση και θ' άπλώση το πανί.

Θ' άρμενιζή όλη τη μέρα με τη βάρκα σ' άνοιχιά και ο νους του όλο εκεί πάρα, στο καλύβι θα πετφ.

Βράδυ-βράδυ θα γυρίση, —ά χαρμόμενη στιγμή! — και τα ψάρια θα κούληση — των παιδιών του το ψαμί. ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΦΛΟΥΡΗ ΚΙ' Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ (Συνέχεια και τέλος (βλ. σελ. 365.)

Ο Παύλος μιλά. Η κυρά - Φλουρη έξακολουθής:

—Καλά σου λέω. Με το να σκοτωθής δεν θα 'χη βοήθεια ο μαστοράς σου και θα τσαλακωνόνται έδες' ένα αν ζήσης κι' αν προσέχης, θαν τις διπλώγης καλύτερα. Και ε' την ανάγκη ες τη σιδέρωγης. Δεν είσαι δα και βυζαντινός τώρα. Είσαι σγεδόν άντρας' τα καταλαβαίνεις; Τρέχεις τα δεκατέσσερα. Θα μπορούσε μια χαρά να σ' άφήση, σ' το πεδί του ο μαστοράς σου, αν ήθελε άξαφνα να πάη, άλλου να δουλέψη.

—Ο μά - στο - ρας μ' ε - δίω - ζει! — Μπα, μπα! για ένα στραβοδίπλωμα; Άσπεια θα ε' το πε. Έννοια σου' άβριο σ' τον βρισκό εγώ και τον βάνω και ε' τη θέση του. Είναι κι' αγαθος άνθρωπος και τίμητος. Δεν θα θέλη, για το τίποτε, να μες στερήση το ψωμί μας. Για λίγες μέρες πάντα δηλ. γιατί δουλεύεις άλλο τίποτε για ένα καλό παιδί με καθαρά χέρια, όπως εσύ μ' ες είναι, ούτε αυτό δεν θα γίνη. Σου το υπόσχομαι. Μά πάλι τα ίδια; πάλι κλάφεις; τι σου ήλθε επί τέλους;

—Άλιμονο! Ο Παύλος δεν ήταν πια παιδί με καθαρά χέρια, ήταν σιγματισμένος. Είχε διωχθής για κ λεψιά.

—Οχι πως άνοιξε το συρτάρι τ' άφεντικού του κι' έπηρε κρυφά ζετω κι' ένα διλεφτό αυτό δεν θα ήταν ικανός να το κινή ούτε κι' αν ή μάνα του είχε τρία μερόνυχτα να φάη. Μά είχε παρασυρθής άλλωτίτητα. Δεκαπέντε δραχμές που του τις είχε δώσει ο άφεντικός του για κάτι να πληρώτη, γελάστηκε και τις δάνεισε ε' τον Μήτσο. Του είχε δώσει το λ ό γ ο του το καλιόπαιδο πως σε δυο τρεις ώρες θαν του τις έφεργε, γιατί ξεχασε, έλεγε, να πάρη μαζί του το πορτοφόλι του κι' είχε μεγάλη ανάγκη από κάτι φώνια. Μόλις τελείωνε τα φώνια και τα πήγαινε σπίτι του, θα γύριζε να φέρη τα λεφτά ε' τον Παύλο. Μά ούτε σε τρεις ώρες φάνηκε, ούτε σε τρεις μέρες! Ο Παύλος άνήσυχος πήγε ε' το σπίτι του να τον εύρη, μα ή μάνα του του είπτε πως από δυο μέρες τον είχε χάσει και μόλις προό όλιγου έμαθε πως πήγε ε' τη γιαγιά του, ε' το χωριό. Ο Παύλος ντράπηκε να της πη τι τον ήθελε να γύρισε ε' το μαγαλί αστισμένος, παρακαλώντας το Θεό να κάνει ύπομονή αυτός που είχε να λάβη τα λεφτά ως που να τα μαζέψη φυλάγοντας την δεκάρα που του έδινε ή μάνα του κάθε Κυριακή και το σικσαράκι κάθε που της πήγαινε το μισθό του, ή ως που να γυρίση εκείνος ο αλιτήριος ο Μήτσος και να του τα δώση. Μά μπορούσε να περιμένει ο φτωχός άνθρωπος τόσο καιρό κι' αφού μάλιστα ο Παύλος δεν άποφάσισε να τον εύρη και να τον παρακαλέτη; Έτσι άπόψε πήγε κείνος ο χριστιανός ε' το φραγκοφράδαλο και γύρισε τα λεφτά του. Ο μαστοράς του Παύλου είπτε πως τα στείλε με το παιδί. Εκείνος έπέμενε πως δεν έλαβε τίποτε. Μά έλεσαν τον Παύλο.

—Σε ποιόν έδωπες τις δεκαπέντε δραχμές που σου έδωσα τη Δευτέρα; τίνε ρωτάει ο άφεντικός του. Μην ήταν κανένας άλλος εκεί και τον πήρες για τον κύριο;

Ο Παύλος τα έχασε, κιτρίνισε κι' άρχισε να παρακαλή να κρατήσουν από το μισθό του τις δεκαπέντε δραχμές και να μη τον ρωτούν τι έγιναν. (Δεν ήθελε να μαρτυρήση το Μήτσο.)

Φυσικά δεν έχρειάσθηκαν περισσότερα για να υποθέσουν πως ο Παύλος ήταν ένοχος. κλέφτης. Κι' ο Μάστορας θυμώσε και τον έδιωξε, αφού τον έβρισε και τού είπτε πως ντράλιασε και τη μάνα του και τον πεθαμένο πατέρα του.

Αυτή ήταν όλη ή ιστορία κι' ή αίτια της άπελπισίας του Παύλου, που μεταδόθηκε και ε' την καίμενη τη μάνα του, άμα άκουσε ποιά φοβερή ύποψια βάραινε το γό της.

Για κάμποση ώρα ή κακορρίζικη γυναίκα έμεινε βουβή κι' ακίνητη. Έξαφνα, σαν μια θεϊκή έμπνευση να της ήλθε, σηκώθηκε απότομα, έτρεξε προς το κρεβάτι, την άνοιξε, έφαξε, έφαξε κι' έβγαλε ύστερα από μέσα έν' άσημένιο ρολόι. — τη μόνη κληρονομιά του μακαρίτη τ' άντρός της — ύστερα πήγε ε' το κομό της, άνοιξε, έτράβηξε ένα μαντήλι με κομποδέμα, το έλυσε, έμέτρησε... έφτα φράγκα' το ξανάδεσε, τύλιξε και το ρολόι μέσα, το έβαλε ε' την τσπη της με προσοχή και, πιάνοντας το γό της απ' το χέρι, του λέει: «Πάμε!»

Πραγματικώς έπήγαν. Μ' όλο το κρύο, μ' όλη την ύπολουσία της κυρά Φλουρης, πήγαν ε' το σπίτι τ' Αφεντικού και κτύπησαν σγεδόν μεσάνυχτα. Τους άνοιξαν.

Η κυρά Φλουρη ζήτησε να τη συχωρέσουν, που πήγε νύχτα, μά δεν μπορούσε. λέει, να περιμένη ως άβριο για να ξαναδώση την ύπόληψη ε' το παιδί της.

Διηγήθηκε ε' τον Μάστορα όλη την ιστορία και του πρόσφερε να πάρη τις έπτά δραχμές και για το υπόλοιπο να κρατήση ενέχυρο το ρολόι του άνδρός της. Μά ο καλός άνθρωπος, αφού βεβαιώθηκε πως ο Παύλος ήταν τίμηο παιδί, του συχωρέσε την άπερικεφία του κι' είπτε πως θαν του κρατή μόνο δυο δεκάρες το μήνα από το μισθό του, ως που να ξεπληρωθούν οι δεκαπέντε δραχμές.

Φίλησαν το χέρι του καλού Χριστιανού κι' ή κυρά - Φλουρη κι' ο γιός της μ' όλο το κρύο, γύρισαν σπίτι τους χωρίς να τρέμουν. Ξαλαφρωμένοι, ε'τυχιισμένοι.

Ε. Α.

Η ΣΤΙΞΙΣ

Αγαπητοί μου,

ΛΕΩΝΙ συχνά, στην Κριτική της Σ. Σ. Σ., να παρπονιέται η Διάπλασι για την πληρομνη των...

των αποσιωπητικών που βάλετε στα κομμάτια σας. Μά κι' εγώ πολλές φορές είδα γραπτά σας, — επιστολές στη Διάπλασι, απαγήςσεις σε Διαγωνισμούς της κλπ. — με πολύ παράξενη στίξη. Άλλοι έλειπαν οι τελείες, κι' άλλου περίσσευαν. Έδω ήταν μια μεγάλη περίσσεια χωρίς ουτ' ένα κόμμα, κι' εκεί μια μικρούλα πνιγμένη στα θαυμαστικά και τ' αποσιωπητικά. Επίσης λανθασμένη ήταν η χρήση των εισαγωγικών, των παρενθέσεων, των παυλιών και των άλλων σημείων. Μά μήπως είναι καλύτερα, τις περισσότερες φορές, και τα γραπτά ή και τα βιβλία μερικων μεγάλων που πέφτουν στα χέρια μου; Φαίνεται πως η όρθη στίξη είναι έν από τα πιο δύσκολα πράγματα της τέχνης του γραπτού λόγου. Κι' είχε πολύ μεγάλο δίκιο ο γραμματινός εκείνος που είπε, πως η κατίξις είναι φιλοσοφία».

Όταν ήμουν στο Γυμνάσιο, ένας καθηγητής μας θύμισε συχνά αυτό το ρητό. Και για να μάς δείξη πόση σημασία είχε κι' ένα κόμμα βαλμένο στη θέση του, μάς έγραψε στον πίνακα αυτή τη φράση: «Αγαλάμα χρυσού δόρου φέρον». Όταν δεν βάλεις κανένα κόμμα ή αυτή τη φράση, ο άλλος δεν θα ξέρη ποιά είναι το χρυσοο υ νι: το άγαλαμα ή το δόρυ. Αν βάλεις το κόμμα μετά τη λέξη α γ α λ μ α, ο άλλος θα καταλάβη πως έννοεις άγαλαμα άπ' ότι δήποτε, — πέτρινο, ξύλινο, μαρμαρένιο, γάλινο, γούψινο, — που κρατεί χρυσά δόρυ. Κι' αν τέλος βάλεις το κόμμα μετά τη λέξη χ ρ υ σ ο ο υ ν, έννοεις ότι το άγαλαμα είναι χρυσό και το δόρυ άπ' ότι δήποτε. Μεγάλη, βλέπετε, διαφορά από τη μια περίπτωση στην άλλη!

Κι' όμως, ο γενικός κανόνας της δύσκολης αυτής φιλοσοφίας είναι απλούστατος: Στη γραφή, κάθε περίσσεια αρχίζει από ένα κεφαλαίο και τελειώνει με μια τελεία. Άλλά όλες οι παρεμπιπτούσες προτάσεις είναι χωρισμένες με κόμματα. Παραδείγματος χάριν: «Ο Θεός έκτισε τον κόσμο εις έξη μέρες.» Η περίσσεια αυτή δεν θέλει κανένα κόμμα. Αν έβαλε κανείς μετά τη λέξη κ ο σ μ ο, θάκανε λάθος. Αν πούμε όμως: «Ο Θεός, ο οποίος είναι παντοδύναμος, έκτισε τον κόσμο εις έξη μέρες», πρέπει, καθώς βλέπετε, να βάλουμε δυο κόμματα, για να χωρίσουμε την παρεμ-

πίπτουσα «ο οποίος είναι παντοδύναμος». Επίσης αν πούμε: «Ο Θεός, ο οποίος είναι παντοδύναμος, αγαθός, τέλειος και άθάνατος, έκτισε τον κόσμο εις έξη μέρες», πρέπει να χωρίσουμε δλ' αυτά τα επίθετα μ' ένα κόμμα, (έκτος του προτελευταίου που ένώνεται με το κ α ι, και πρό του κ α ι κόμμα δεν πει), γιατί κάθε επίθετο έδω αποτελεί χωριστή παρεμπιπτούσα, έτσι:

«Ο Θεός, ο οποίος είναι παντοδύναμος» «[Ο Θεός, ο οποίος είναι] αγαθός» «[Ο Θεός, ο οποίος είναι] τέλειος» κτλ.

Στην ίδια φράση, μπορεί κανείς να προσθέση κι' άλλη παρεμπιπτούσα, κι' άλλες πολλές, π: χ: «Ο Θεός, ο οποίος είναι παντοδύναμος, αγαθός, τέλειος και άθάνατος, έκτισε, καθώς γνωρίζομεν από την Ίερα Ίστορία, την οποίαν έμάθαμε στο σχολείο, τον κόσμο εις έξη μέρες.» Μάλιστα για να μη γίνεται σύγχυση, όταν οι παρεμπιπτούσες είναι τόσο πολλές, κλείνομε μια δυο και σε παρένθεση ή ανάμεσα σε παύλες, κι' έτσι ευκολύνομε τον αναγνώστη μας: «Ο Θεός κτλ. έκτισε, — καθώς γνωρίζομεν από την Ίερα Ίστορία, την οποίαν έμάθαμε στο σχολείο, — τον κόσμο εις έξη μέρες».

Όταν ρωτούμε, στο τέλος της περιόδου μας, μικρής ή μεγάλης, βάζομε ένα — ένα μόνο ερωτηματικό: «Ο άνθρωπος, που ήλθε χθές, ξαναήλθε και σήμερα;» Και όταν θαυμάζομε, βάζομε ένα — ένα μόνο θαυμαστικό: «Τι ώραίος καιρός που είναι σήμερα!» Η «Το παιδί αυτό που ξεφωνίζει τόσο άγρια, πόσο μ' έννοχη!»

Αυτή είναι όλη η φιλοσοφία. Κι' όταν την έχη κανείς άπ' όψει του, δεν μπορεί να κάνει λάθος στη στίξη. Μόνο κάπου κάπου, όταν θέλομε να χρωματίσομε ένα διάλογο ή ένα μονόλογο, μεταχειριζόμεσθε και περισσότερ' από ένα θαυμαστικά. «Πέτρο!... τρέξε γρήγορα!» Το πρώτο εκείνο θαυμαστικό σημαίνει πως φωνάζομε τον Πέτρο δυνατά: τα δυο αποσιωπητικά που ακολουθούν το θαυμαστικό (!...), σημαίνουν πως σιωπούμε μια στιγμή κι' έπειτα λέμε το «τρέξε γρήγορα!» Και βάζομε δυο θαυμαστικά έδω, για να δείξομε πως το λέμε άκρια δυνατώτερα, ζωηρότερα. Κάποι έλιος — μά σπάνια, — βάζομε ερωτηματικό μαζί και θαυμαστικό: «Έφυγες ένω είχες μάθημα!» Και τούτο για να δείξομε, με την ερώτηση, και την άπορία μας, το θαυμασμό μας. Ναι μά είν' άστείο, γελοίο, με την πρόφαση πως θέλει κανείς να χρωματίση φυσικώτερα και ζωηρότερα, να γεμίξη το χειρόγραφο του με σημεια στίξης. Και να γράφη πιχ: «Ω, Ούρανε!... Τι θα γίνει τώρα;... Η θύελλα μυχάται!... Το καπέλλο μου (!) το πήρε ο άνεμος!!!... Φρίκη!... Θα σωθώ;...»

Επιτέλους είναι κι' άκαλαιθής. Η στίξη καταντά... στιγματισμός. Είδατε σεξ ποτέ βιβλίο, γραμμένο και τυπωμένο από καλό συγγραφέα, σε τέτοια χάλια, να βλέπετε από μακριά μια σελίδα και να νομίζεται πως είναι νότες, μουσική; — Αλήθεια, όταν διαβάσετε κανένα καλό, δοκίμο βιβλίο, σάς συνιστά να προσέχετε τη στίξη, να τη μελετάτε καλά. Έτσι θα μάθετε και μερικές λεπτομέρειες, που δεν θάταν δυνατά βέβαια να σάς τίς πω όλος, π: μια Ίπι-σιολή, Κι' η Διάπλασι, έλπίζω, δεν θα παραπονεθή κι' για τ' αμέτρητα θαυμαστικά σας!!! Ναι;... Σας δολάζομε ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΛΩΜΑ (André Lichtenberger)

Ποιάς θα το πίστευε: Η Λιλίκα και η Έλένη, οι δυο άχώριστες φίλες, έμάλωσαν! Τι τα θέλετε! Υπάρχουν μερικές φορές τρόποι, που δεν μπορεί κανείς να τους υποφέρη. Ακούστε και κρίνετε.

Την περασμένη Τρίτη, τ' άπόγεμα, η Λιλίκα με τον μπαμπά και τη μαμά κατέβηκαν να κάμουν καμιά βόλτα στην πλατεία. Έγυρναν άπ' το κονσέρτο κι' η Λιλίκα είχε ανάγκη να ξεμουδιάση τα πόδια της και τη γλώσσα της.

Η πλατεία ήταν γεμάτη. Η Λιλίκα δεν είχε άμφιβολία πως θα έβλεπε την Έλένη και την περίμενε άνυπόμονα. Είχαν να ιδωθούν δυο μέρες και να πουν χίλια δυο νια: Η Λιλίκα είχε μάθει ότι η Έλένη είχε λάβει γράμμα από τη Βέρθα. Ότι η Έλένη θα είχε να της πη πολλά. Η Λιλίκα έξ' άλλου θα της έλεγε για την ώραία σειρά με τα νορβηγικά καρτοστάλ, που της είχε σταλεί η Ίωάννα από τη Νορβηγία. Θα έλεγαν, θα έλεγαν και δά θα είχαν τελειωμό.

Γι' αυτό η Λιλίκα σήμερα δεν ήταν άχαριστημένη, μ' όλο το ώραίο θέαμα που παρουσίαζε η πλατεία. Τα ώραία φορέματα και καπέλλα που παρήλαυαν εμπρός της, δεν την διασκέδαζαν. Σήμερα ήθελε την Έλένη. Μά τι έγινε κι' αυτή; Της είχε υποσχεθή ότι θα έρχοταν στην πλατεία ανάμεσα έξη κι' έφτά. Μήπως είχε άρρωστήσει;

Όχι, η Έλένη δεν είχε άρρωστήσει. Νά την επί τέλους που έφάνηκε. Φορεί το φορέμα της από γκρι άλπακα. Της Λιλίκας δεν της άρεσε πολύ αυτό το φορέμα. Έχει τη γνώμη ότι αυτό το φορέμα κάνει μεγάλη την Έλένη. Άλλά της Έλένης αυτή είναι η μανία της να κάνει τη μεγάλη. Άδιάφορο όμως. Είτε με άλπακα, είτε με πικέ, η Έλένη θα βρή καλή υποδοχή. Η Λιλίκα είχε μισσηκωθή άπ' την καρέλα της για να την προύπαντήση, όταν άφηνε διεκρίνει ότι η Έλένη δάν ήταν μονάχη της. Περιπατούσε μαζί με μια μεγάλη δεσποινίδα, η οποία, με το πρώτο βλέμμα, δεν άρεσε της Λιλίκας. Είχε ένν ύψος πολύ υπερπτικό και φέρουσε τακούνια πελώρια. Η Έλένη είχε άφοσιωθή στη συζήτηση μαζί της. Προσπε-

ύωντας άπ' το τραπέζι, που είχαν καθήσει. Η Λιλίκα κι' οι γονείς της, έστειλε στη Λιλίκα ένα άμυδρο χαμόγελο, κι' έπέρασε μαζί με τη φίλη της. Από πίσω έπροσπέρασαν κι' οι μαμάδες.

Η Λιλίκα έμεινε έμβρόντητη. Ναι, τώρα θυμάται, η Έλένη της τόχε πη: Μια συγγενική ειλογένεια θα έφτανε να πάρση μερικές μέρες στο σπίτι της Έλένης. Κι' αυτή η δεσποινίς είναι δίχως άλλο η εξαδέλφη της η Τερέζα. Το να πάνε βόλτες μαζί της η Έλένη είναι φυσικό. Μά τι την έμπόδιζε, σάς παρακαλώ, να χαιρετήση μια φίλη της, και μάλιστα την πιο στενή της φίλη; Αν αυτό τόκανε η Λουίζα ή η Άννα, τη Λιλίκα δεν θα την έννοιασε πολύ. Αυτές έν είναι στενές φίλες της. Μά έκ μερούς της Έλένης αυτό είναι άπίστευτο, είναι προσβλητικό, είναι μια μεγάλη έλλειψη!

Θά μου πητε: Άφού η οικογένεια της Τερέζας είναι περαστική, η Έλένη άνήκει άποκλειστικώς σ' αυτή. Έστω. Πρέπει όμως να όμολογήσετε ότι μπορούσε η Έλένη να προτείη στη Λιλίκα να κάμη μια βόλτα μαζί τους. Η Λιλίκα γνωρίζει τη Μάρθα, την εξαδέλφη της Τερέζας, όποτε η γνωριμία θα ήταν εύκολη. Μά άντι γι' αυτό, έπέρασε ψυχρή, μ' έκείνο το παγωμένο χαμόγελο. Όσο για την άλλη, την Τερέζα, αυτή δεν έκοιμήσε ούτε το κεφάλι. Περιωρίστη μόνο να εξετάση τη Λιλίκα μ' ένα βλέμμα της υπερπτικό άπ' την κορυφή ως τα νύχια...

Η Λιλίκα δεν είναι καχύποπτη. Είναι όμως εύαίσθητη. Κι' αυτό το δείγμα άδι-αφορίας έκ μερούς της Έλένης την έθιξε πολύ. Κι' αλήθεια, αυτό δεν είναι μόνον άδιαφορία: αν λάβετε άπ' όψει σας πόσο

σταγές φίλες ήταν η Λιλίκα κι' η Έλένη, αυτό δεν είναι παρά προσβολή. Μήπως τυχόν, επειδή η Έλένη έκανε βόλτες με την Τερέζα, τη μεγάλη κι' υπερήφανη δεσποινίδα, ναρεπόταν να της πη πως είχε φίλη τη Λιλίκα; Αι' σ' αυτή τη σκέψη το αίμα της Λιλίκας ανάβει. Άλλ' αυτό δεν είναι δυνατό. Η Έλένη έφέρθηκε άσχημα, άπερίσκεπτα. Άλλ' όμως δεν είναι κακή. Όταν, σε λίγο, θα ξαναπαράση, δίχως άλλο θα διορθώση το σφάλμα της.

Και όμως έχη! Η Έλένη και η Τερέζα έγύρισαν. Η Λιλίκα με καρδιοχτύπι τις βλέπει να πλησιάζουν. Συζητούσαν δυνατά, με χειρονόμιες. Η Έλένη γελοίες πολύ δυνατά. Αυτό η Λιλίκα δεν το βρίσκει πολύ καθώς — πρέπει. Κι' η Τερέζα είχε πάλι αυτό το υπερπτικό και περιφρονητικό ύψος που έκανε τη φυσιογνωμία της άντιπαθητική. Κι' οι δυο διεκρίναν τη Λιλίκα, — αυτό το παρετήρησε καλά. Μά φαίνεται πως δεν τους έκαμε περισσότερη εντύπωσή άπ' τα φανάρια της πλατείας. Πέρασαν στο δρόμο τους, άκατάδεχτες, άπορορημένες στη συζήτησή τους, κι' η Έλένη — δυο άσχημα κι' αν είναι, πρέπει κανείς να το σημειώση — φάνηκε σαν άθελα σ' άλλάξουν δρόμο, σαν να φοβήθηκε πως η Λιλίκα θα σηκωνόταν να πάη μαζί τους.

— Μά, Λιλίκα, τι έχεις; Έίποτε. Η μαμά ές ήσυχάτη. Άπλούστατα; αυτή τη στιγμή χαλαία μια φίλα. Υπάρχουν, βλέπετε, χαρακτήρες που θα μπορούσαν ν' άνεχθούν αυτόν τον τρόπο. Δυστυχώς όμως η Λιλίκα δεν είναι άπ' αυτές. Αν έχη κανείς φίλες, δεν τίς έχει για να του γυρίζουν τη ράχη εύθύς μόλις κάμουν παρέα με την πρώτη δεσποινίδα. Η Κολέττα το είχε πη της Λιλίκας:

ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΕΥΚΟΛΑ...

Ο μαθιός μπηξέ σ' ένα μεγάλο θεματογραφείο. Την πρώτη μέρα, ο άφεντικός του, ο θηριοδαμαστής, του έλε: «Παιδί μου, να ξέρης καλά πως το μόνο που θέλω από σένα, είναι η καθαριότης. Δέν έννοώ να βλέπω στο θηματογραφείο μου σ' ένα λεκέ, σ' ένα στίγμα, ούτε μια ροτοροφία! Κατάλαβες;» «Κατάλαβα», άποκριθήσε ο Μαθιός που ήθεσε και τίς τρεις αυτές λέξεις. Και το πρωί, μόλις ξύπνησε, πήρε τις βούρτσες του και τα σφουγγάρια του για να πλύνη το θηματογραφείο... Άλλά όταν έφριξε μια μα-

τιά σσην τυχρη, στον πανθήρα, στην κμηλοπαρόλη, είδε τόσα στίγματα, κηλίδες και λεκέδες, όποτε σκέφθηκε πως θα του ήταν άδύνατο να εκτελέση πιστά τη διαταγή του άφεντικού. Και πριν ξυπνήση κι' αυτός για να κάμη την επιθεώρηση, ο Μαθιός έκστρωσε λέγοντας: «Δέν είναι γι' άνθρωπος τέτοια δουλειά. Τόσοι λεκέδες... Άφού η άφεντία του δέν θέλη να βλέπη σ' ένα, ές στείλη τα ζωντανά του στο κηλιδοκαθαρητήριο...»

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

Η Έλένη είναι άσταθής. Δυστυχώς η Λιλίκα άνακαλύπτει ότι δέν είναι μόνον άσταθής, είναι και άκαρη. Αι' αυτό είναι ένα μάθημα, που θα της χρησιμεύση. Άπό δω και πέρα θα προσέχη περισσότερο στις φίλες της. Προς το παρόν, η πρώτη της φροντίδα είναι να δείξη στην Έλένη ότι έχασε πια κάθε ιδέα γι' αυτήν. Μη φοβόσθε. Δέν θα γίνη τίποτε βίαιο. Νάταν πέρου η πρόπερου, για έκδίκηση θα της έφριχνε μερικές χουφτιές άμμο στα μούτρα. Τώρα όμως η έκδίκηση θα γίνη με σοβαρότητα και με γαλήνη.

Άλλά για ν' άρχιση — πρό παντός, για να μη φαντασθή η Έλένη ότι χωρίς αυτήν δεν ξέρει τι να κάνει, — η Λιλίκα πέριμνει την πρώτη εύκαιρία. Νά την που πλησιάζει άκόμη μια φορά, μαζί με την εξαδέλφη της. Με μια άπύτομη κίνηση, η Λιλίκα πιάνει το χέρι του μπαμπά και τον ρωτά:

— Μπαμπά, τι ήτχη αυτά τα χαλίγια που είχες ξαπλώσει πάνω στο γραφετό σου το πρωί;

Ο μπαμπάς, που άσχολείται πολύ με τα γεωλογικά, της εξήγει και η Λιλίκα, τον παρακολουθεί μ' έναν τρόπο που θέλει να δείξη ότι είναι έντελώς άφοσιωμένη σ' αυτό που άκούει και, φυσικά, δεν προσέχει την άλφα ή την βήτα που πάνε κι' έρχονται στην πλατεία.

Μά η τύχη φυλάει για τη Λιλίκα μια σπουδαιότερη άποζημίωση: Τη στιγμή ακριβώς, που το ενδιαφέρον της για τα διάφορα άπολιθώματα άρχισε να χαλαρώνεται, η μικρή Ίουλίττα, μαζί με τη μαμά της, πλησιάζουν στο τραπέζι τους. Με την Ίουλίττα δέν έχει πολλές σχέσεις η Λιλίκα. (Έπειτα το τέλος)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΑΓΡΙΟΛΟΥΔΑ

Μερίδιομα τ' άγριού λουλουδάκια
έζημα, άπεριποίητα, φτωχά,
Γιά μόνους συντρόφους χορταράκια
έχετε πάντα γεμάτα δροσιά.

Έτσι μονάχα κατ' άπ' τάστέρια,
καλίσερα άπ' τ' αδάλφια σας ζήτε,
Μακριά άπ' τ' άνθρώπινα χέρια
χωρίς φόβο άπ' αυτά να κοπήτε.

Σας ό Θεός πιο πολύ αγαπάει
άπ' τ' αλουδία των περιβολιών
κι' άπ' όλα μόνο σας; γερά φυλάει,
δίχως φροντίς' ανθρώπινων χερ-
σιών.

Άγριολούδο.

ΠΑΙΣ ΠΡΟΣΕΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΤΟΠΟΥΛΟ

Μεσημέριασε κι' ό Μανωλίδης
ήταν άκόμα κάτω άπ' τή σκονι-
σμένη σκυλιά.

Καθόταν έκει άπ' τ' αχαράματα
για να φυλάη τα λιγοστά καρπο-
φόρα που φύτευαν άγάμισα στ'
άμπελια...

Τά πουλιά που τον συντρόφευαν
ώς τώρα με τό τραγούδι τους, έχουν
πάψει και μένει μόνο, κατάμονος.

Πάσει ό Μήτρος, τ' αδέρφι του,
τόν έχει ξεχάσει. Δεν έρχεται να
φυλάη κι' αυτός με τή σειρά του,
όπως είχε πη ό πατέρας. Τό πα-
ληόπαιδο θα παύη τό κρυπτούλι
κάτ' άπ' τό γαφύρι, ή θα στήνη
έξοβραγας στό λόγγο. 'Αλλ' έννοια
του, 'Ετοιμάζει τήν έκδίκησή του
ό Μανωλίδης και δός τού αεσκιάζει
με τό σουγιά του τή μουρδωβραγα.

Άμ' τ' άραγε; πός θα φανή
πός είναι πρωταδέρφι άν δεν με-
τράσι τις πλάτες των πύ μικρών;
Έτσι θα βγάλη τό άχι του. Ό
ήλιος δεν άστεινεται πιά, και στήνη
άντηλά της σκυιάς τρέχει ποτα-
μι ό ίδρώτας του. 'Ολόγυρ σταμα-
τήσει τώρα τό θερισμό κι' όλοι θα
ξεκομίζονται στη σκιά. Κι' αύ-
τός τ' ά κήνη; 'Ηταν διαταγή
του πατέρα του και ξέρει ότι δεν
χωρατείται τό μαστόνι του.

Και εάν να μην έφτανε ή πλήξη
κι' ή ζέση, ήθε κι' ή πεύνα.

Ναι, κενάει ό Μανωλίδης κι' ή
Κριστούλα, που τό πουρνό σαν έφρευ
γε είχε πη πός θα τό φέρη τό
φάι του, δεν φαίνεται πουνεγά. Κι'
αυτή τόν έχει ξεχάσει...

Τόν καίμενο τό Μανωλίδι Τόν
πήρε τό παράπονο έκει στη μο-
ναξιά και σουφρώσε τά χείλια του
ένώ τό μάτι του έβλεπε θολά.

Άχ! να μπορούσε να φωνάξη τής
μηνούλας του, να τής πη τόν και-
μό του! Μ' αυτή είναι μακριά,
στον άλλο όχο, και κάτω άπ' τά
πλατάνια θα μοιράξη τή σούπα
σους θεριστές. Άχ! αυτή πη σού-
πα τή φάρακα που τή φτιάχνει!

Μιά ιδέα ήρθε στό νου του: 'Νά
τρούγε λιγα φρούτα, λιγα, πολύ λι-
γα, για να ξεγελήση τήν πεύνα του.
Ό πατέρας του δεν διάβλεπε να...

πσθάνη τό πρωτοπαίδι του τής
πένας. Κι' έπειτα δικά τους ήταν.
'Αν δεν τά χαρούν οι νοικοκυρα-
τοι, ποιοι θα τά χαρούν; Τό πρώτο
δέντρο ήταν ποτά κι' ό Μανω-
λίδης δάν άργησε ν' άνερίβ. Γι' αυ-
τόν ήταν παιγνιδάκι.

Σάν άκόραγε, εύχαριστημένος,
δεν σκεφτότανε ούτε τους καίμους
του, ούτε τήν έκδίκησή του. Όλα
αυτά έφταναν μαζί με τήν πεύνα.
Και τό σκοπό που καθότανε, τόν
έχασε κι' αυτόν όπως και τό μπα-
στόνι του πατέρα. 'Εγχείσε κατ'
άπό ένα δέντρο και δεν άργησε ν'
άποκοιμηθή.

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

[Αφιερώνω στις φριχτές έκπνεες
που δεν γαυρίζουν φόβο και
άπογοήτευση.]

Στάφιωμαμένα τά κήματα πάγω,
Μιά βορριάς τάγροδεώνει φοικτά,
Πού βαρκούλα αδιάσκοπα τρέχει,
όλο τρέχει, και φεύγει, πετιέ.

Μιά κηδώντας άφρίζε τό κύμα,
τήν σκεπάζει ό άσπρος άφρός,
κι' ή βαρκούλα ή άφοβη τρέχει,
δεν τήν σκιάζει ό μαύρος καιρός.

—Μή, μήν τρέχεις στό κύμα,
[βαρκούλα,
μή, μή φεύγεις άχι τόσο μακριά,
στό γαλάζιο νερά του πελάου
θα βουλιάξεις, τί κήμα, βαθεία.

—Δεν θα εβώε τή θάλασσα μνήμα,
μέσ στό κύμα τής δεν θα χαθώ,
δεν νικήσω και κείνο θα πωθώ,
θα βρωσθή, μά έγω θα σωθώ!

Με; στη μαύρη τή μόρα, τή ζάλη
τής ζωής και τήν άγρια όμη, ό
γενναίος ποτέ δεν δειλιάζει,
μή νικάντας εβώε θα σωθή.

Ρόδον τής Ρόδου

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

Μιά φορά ό Διογένης έξήγησε
άπό κάποιον χοήματα μ' αυτά τά
λόγια: —'Αν μόν εις άλλους έβω-
σε, δόσα και εις έμέ άν δέ πάλιν
δεν έδωσες εις κανένα, τότε άρ-
χιος άπό έμέ να διδής.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Διδάσκαλος, στόν άκρόσεκτο
Σταύρο: — Αυτά που σου λέω, άπό
τό ένα αυτί σου μπαίνουν κι' άπό
τό άλλο βγαίνουν.

Σταύρος: — Όχι, Δάσκαλε! τίλλ-
λο μου αυτί τ'άω βουλωμένο!
'Εστάλη από τού Μεγαλοστούτου

—Πές μου, Σαταρά, σε ποιά
τάξη άνήκει ή γαλή;
—Γαλή... Καμμία δεν έχουμε
στό σχολείο με τέτοιο όνομα. Μήν
κάνετε λάθος, πόνε καθηγιά;
'Εστάλη από τής 'Ιερείας του Πόνου.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΣΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1922

Και πρώτα-πρώτα, τί θα μου δώσετε σεις; Τά ίδια που μου έδί-
νατε ως τώρα, πενήντα παραπάνω! Με άλλους λόγους, άν έθαυρήθη
ούτε ή συνδρομή, ούτε ή τιμή του φύλλου. (Μόνε τό Ψευδώνυμα θα
σας στοιχίζον μια δρα μη παραπάνω, όπως σας έξηγα στην 'Αλλη-
λογραφία.) Μήν άπορησείτε γι' αυτό. Τό έξω, όσι με τόν έπαισμό
τής δραχμής, με τήν άνατίμηση όλων των ειδών, με τή φοβερή
άκρίβεια τής ζωής, περιμένετε και σεις, κάποια αύξηση. Δεν τήν
κάνω όμως, γιατί έχω τήν έλπίδα πως θα τά καταφέρω κι' έτσι.
Φέτος—έλπίζω,—θαξήση σημαντικά ή κυκλοφορία μου. Θα γίνουν
άρα πολλοί καινούργιοι συνδρομηταί, και μάλιστα στά νέα μέρη
όπου τώρα άρχισαν να με γρωρίζουν. Και τήν αύξηση αυτή τής: κυ-
κλοφορίας, που θα μου επέτρεψη να μην αύξήσω τή συνδρομή και
να έλθω πάλι ίσα-ίσα, θα τήν χωράσω πρώτα στό ζρηρό σας
ΣΕΣΠΑΘΩΜΑ - έχω άδικο; όλοι δεν θα ξεσκαδάσετε φέτος; - και
δεύτερο σ' αυτά που θα σας δώσω έγω, κυρίως, στά δύο νέα,
θαυμάσια ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, που θαρχίσουν άπό τό πρώτο φύλλο
του νέου Τόμου (4 Δεκεμβρίου).

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

υπό Jules Chanuel

Αυτό είναι τό ένα μυθιστόρημα τό 1922, έργο του Σαταρά, συγ-
γραφέως του περιφήμου έκείνου «ΕΡΡΙΚΟΥ ΔΑΛΛΙΝΥ», που άνηκε
έποχή εβαν δημοσιεύθηκε στη «Διαπλάσι» του 1918. Θα σας έφθανε
τόνομα του μάγου αυτού μυθιστοριογράφου. 'Αλλά έγω θα σας πω
και κάτι άλλο, που τό μαγεύσαστε ίσως άπό τόν τίτλο: «ΤΟ ΠΑΙΔΙ
ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ» είναι μυθιστόρημα... 'Ατυνομικό! Αυτή
ή «Μαύρη Μάσκα» είναι μια περίφημη συμμορία μεγαλοκλεψτών, που
έλυμαίνεται τό Παρίσι τής έποχής Ναπολέοντος του Γ'. Τό θα «παι-
δί τής», ό μικρός Φρέδος, είναι ό γιος του άρχισμουκουτού Δουκινάν,
που τόν είχαν κλέψει και κατατομάσει. 'Αλλά οι «κύντροφοι» λατρεύ-
ον τή μηγή του μεγάλου αυτού άρχηγού. 'Αραστοι, άφανείς, μυστη-
ριώδεις, προσκατευόν μετό τόν θάνατό του τή χήρα του και τόν άνή-
λικό γιό του. Και δεν παρουσιάζονται, παρά εβαν ό Φρέδος γίνεται
δώδεκα χρονών και πρέπει να διαλέξη έπάγγελμα. Παρουσιάζονται
για να τόν άποσπάσουν άπό τή μητέρα του, να τόν πάρουν στη συμμο-
ρία, να τόν κάνουν δικό τους, — άρχίζω μια μέρα και βουκιά τής
«Μαύρης Μάσκας» σάν τόν πατέρα του...

'Αλλά δεν θα σας διηγηθώ βέβαια τώρα όλο τό μυθιστόρημα,
ούτε τήν πάλη του μικρού Φρέδου μεταξύ 'Αυτής και Καίτης, ούτε
τις άράγαστες περιπέτειές, του και τή έκκλητική του κτηροδωμάτα.
'Αρκούμαι να σας πω, ότι «ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ»
είναι τό άριστοέγγημα του Σαταρά, άνώτερο άπό τόν «Ερρίκο Δαλ-
λινύ», άπό τό ώραιότερα που έδημοσίευσσε ποτέ, και άπό τά 'Ατυ-
νομικά ένεμένα τά παιδαγωγικά, που έγράφον μαζί και διδάσκον, ώστε
τά παιδιά που ξετρελλανόταναι μ' αυτό τό έδος, να τά διαβάσουν όχι
μόνο χωρίς βί βη, αλλά και με μεγάλη ώφέλεια. (Πρωτοδημοσιεύθηκε
στό «St Nicolas», τό έκλεκτότερο παιδικό περιοδικό τής Γαλλίας.)

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

υπό Augusta Latouche

Ό καθόλου δεν πάει παρακάτω και τό δεύτερο μυθιστόρημα που
έδώλεξα για τό 1922: Η «ΔΙΟΝΥΣΙΑ» τής Αβουστάς Λατούς; είναι
ένα ρηφωρό, συγκινητικό οικογενειακό και κοινωνικό έργο, που
θα σας θυμίσω τό «Χωρίς Οικογένεια». Όχι μόνο γιατί είναι
του αυτού είδους, αλλά και γιατί τό περιεσό έρω διαδοχικά τίτλει σ'
ένα μεγάλο άνθρακωρυχέο τής Γαλλίας, σάν εκείνο όπου κινδύνευ-
σε τή ζωή του ό Ρεμύ. Η Διονυσία, κόρη ενός άνθρακωρυχού, έργά-
ζεται κι' αυτή σό άνθρακωρυχέο, μαζί μ' ένα πλήθος εργάτες, κα-
λούς και κακούς. Γίνονται έκρήσεις, διαταγήματα, ασάσεις, συντομο-
σίες, άπεργίες, έγκλήματα. Και σ' όλα αυτά μέσα ή Διονυσία, να προ-
λαμβάνη, να έμποδίση, να συμβιβάζη, να σώξη. Πόσα έπεισόδια κι'
έδος, πόσες περιπέτειες, πόσα πόσωπα! Και τί όρατα που ζωνογραφί-
ζεται ή ζωή των άνθρακωρυχών!...

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΜΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΒΟΥΣΤΑΣ ΛΑΤΟΥΣ, ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΔΙΗΓΟΥΜΕΝΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ, ΘΑ ΔΙΑΒΑΣΘΗ ΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙΟ. ΤΑΥΤΟΡΙΑ ΠΑΛΙ ΘΑ ΕΧΟΥΝ ΣΑΝ ΠΙΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ «ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ». 'Αλλά κι' αυτά θα διαβάσουν τή «Διονυσία», όπως κι' έκείνη θα διαβάσουν τό πρώτο έγγραφο δέ βιβλία όσι και τό δυό θα υπεραφάρουν και σπάγορια και στά κορίτσια. 'Αλλά και σεις καμιάδες, και τούς μπαμπάδες, και σέ όλη τάν οικογένεια. Είναι άναγνώσματα για μικρούς και μεγάλους.

Περισσό τό προσέθεσε και τα δύο θα συνοδεύονται άπό πολ-
λές κι' όφρατες εικόνες; κι' στα τά μεταφράζουν όλοένα τακτικοί συ-
νεργάται τής «Διαπλάσεως» με τή μεγαλύτερη επιμέλεια.

Είς τόν Τόμον του 1922, θα έξακολουθήσουν αϊ κοσμογιάητοι
«ΑΘΗΝΑ Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ» του ΦΑΙΛΩΝΟΣ, τρυφή μικρών και
μεγάλων, και τά πολυζήτητα άναγνώσματα ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΠΑΙΔΙΑ τής ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑΣ. 'Ο έδημοσιεύον άκόμη ένα πλθθος
και ποιήματα όλων τών συνεργητών. 'Οι γίνον όλοι οι Διαγωνισμοί
θα έξακολουθήση ή ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ κτλ κτλ. Αυτά θα σας
δώσω έγω. Κι' έλπίζω να έσθε πολύ εύχαριστημένοι.

ΜΗ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΔΕΛΤΙΑ

Δελτία 'Εγγραφής: δεν θα σας μοιράσω, διότι δεν είναι έτοιμα.
'Αλλά τό Δελτίον δεν είναι άπαραίτητο. 'Εν ταχυδρομικόν Δελτά-
ριον, μια επιστολή, εμπαρούν έξαιρέτω, να τό άνακαταστήσουν.
'Αρκεί να γράψετε εβανάγνώστα τόνοματεπώνυμον και τήν διεύθυν-
σίν σας, ή τού νέου συνδρομητού. Και ό άσφαλίστερος τρέπος διά
να στέλλετε χρήματα, είναι πάντοτε ή ταχυδρομική ή τραπεζική
έπιταγή.

Έμπρός λοιπόν! Σας περιμένω όλοι!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΟΔΟΥΡΟΦΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
'Αθήνα, 19 Οκτωβρίου 1921

Στ' ερ σ' ε τ' ο ν ο ν: Δεν άπαύει στις
βραχίονες και άκροια, πρσθολοι
ήρωτες καθένας τήν άπάντηση
και τήν ίδιαν στον 'Οδηγό του
Συνδρομητού, έμα τόν διαβάση
προσεκτικά. (15ε φυλ. 1-3)

Ση σημερινή μου Πρόσκληση, με
τά Νέα του 1922, βιάζεται ότι τό δι-
καιωμα του Ψευδώνυμου ύψώνεται κι'
να μια δραχμή. Αυτό δεν τό κάνω
για τίποτε άλλο, παρά για να κοστή ή
λίγη τό Ψευδώνυμο κι' οι φίλοι μου
να μή τό αλλάζουν κάθε τόσο πτε ελ-
κία άπό πανάκωμο. Να ξέρετε λοιπόν
άπό τώρα, ότι στο έξω. — άπό τής
Δεκεμβρι ο δηλαδή, — για κάθε φυ-
λόνομο, είτε κεί, είτε άνωίωση, θα
κρη ποτέ τρις δραχμής. 'Ας τό έχουν
υψέσει κι' έπεινοι που μαζί με τή
συνδρομή του, μου στείλουν και για
έγκριση ή άνωίωση φυε ωνύμο.

Κι' έπειδή τώρα λέμε για ψευδώνυ α,
να σας διηγηθώ κι' από Πρωτεύερα
που έδίαλεγα άπό τής Συλλογής σα
'Αποήσεις γ' α' τό τό φύλο, όρκα
σε μέ, που δεν ήξερα άκόμα τίνας εί-
ναι κι' ένα ποσό ώλοαρο «Μαγικό
Γράμμα». 'Αλλά ό αν τό άντέγραφα
στό χαρτί μου, για τό Τυπογραφέο,
είσα ότι έκει στο τέλ ε τής σκιάδας
μου, κάτω-κάτω, δεν μου έμεινε τί
τάπος για να γράψω άντίως και τό
«Βασιλιά από...» κτλ. Συλλογί-
σθηκα τότε: 'Ε, άν είναι κανένα μικρό
ψευδώνυ α, θα γράψω άν είναι δικός
Μαγικό Γράμμα, δεν μπορεί παρά ή
έξη-σύνθημα, μόνό έσο και υστέρω
ψευδώνυμο. 'Αδύνατο. Και μ' αχέ,
τήν πεκοήθηση, γύρωσε τά φύλα τής
Συλλογής που κρατούσα, έφάσα στο
έξω, και με χαρά μου όρκα για ύπο-

Κι' ή Σοφία δά Μολίν συμπνεύει, ότι δεν τους καλυπάρει των παιδιών να τά λένε παιδικά, γιατί θυμάται κι' αυτή, βταν ήταν πύ μικρή, που ή μεγαλύτερη της ευχαρίστηση ήταν να τό λένε μεγάλη. Φροντί όμως σεις, όλες τις περιπτώσεις δεν πρέπει να λαμ- βάνονται υπ' όψη από τούς μεγάλους; τά γούστα και τά κέρια των μικρών, —πολύ σωστό!— κι' έξαιρέτω μπο- ρεί ό κ. Φαίλων να δάξη σεις 'Επι- στολή, του τήν προσφώνηση «Αγαπη- τά μου».

Χαίρω, ό Ν.Κ., που θα πάρη και
ψευδώνυμα, για να μου γράψη πύο
συνγά. Τα διηγηματικά αυτά του κ.
Τέλλου 'Αγρα με τόν γενικό τίτλο «Σάν
Ζωή και σάν 'Οναίρος» (κι' έτσι θα
βγουν καμιά φορά σε βιβλίο,) είναι
δικά του, πρωτότυπα, κι' όχι μεταφρά-
σεις όπως ένόμισα. 'Ε, πός σου φήνη-
καν τά Νέα του 1922; Είδες ότι έπρό-
λαβα τήν έπιθυμία σου γι' άστυνομικό.
Με τή διαφορά ότι τό «Παίδι τής Μα-
ύρης Μάσκας» είναι πολύ άνωίτερο κι'
άπό τό «'Ερρίκο κατά Πλάκο» κι' άπό
τίν «Κασσίνια».

Ό Καροδοθαύστη μου γράφει, ότι
ή 'Επιστολή 'Επιταξισμός, τό έκαμει
να θυμηθώ τά γραμματόσημά του και
να ξαναρχίσω να κήνη συλλογή. Που θα
τήν τελειώση όμως αυτή τή φορά, —
όσο μπορεί τουλάχιστο, — γιατί ή άλλη
'Επιστολή «Τά 'Ημετέλη» τόν έμαθε
να μην άφήνη τίποτε μισοτελειωμένο.
Τι καλά! Μόνε που δεν ξέρω για πού
να τόν συγχάρω περισσότερο...

Η Πρόσκληση, οι παλ ός Μ. Αγγε-
λις κτ., δεν άρπουν σήμερα περισ-
σότερο τόπο γι' 'Αλληλογραφία. Και
θα στα σκεπασώ ως έδω τί, πύο έκτακτές
άπάντησεις.

Σελαίος 'Επιστολάς μου έστειλαν
αυτήν τήν έβδομάδα κι' εί έξη: Στο
γαμής του Πόνου, Δοξαδόμοιο Το-
λάς, Κόρη τής Αίμης, Φανίμα,
Ποντίφης, Άδρα, Τελλή Ζωή, 'Ι-
δραία του Πόνου, 'Εθνική 'Ενάτης
'Ιδραία Βάγια, Κορηνοποβία, Μί-
κρος Σουλιάτης και Οδράνιο: όδός.
'Εξ έλεσα τά: παραγγέλαι τού και
νους ευχαριστώ ό ους για τά καλά των
λέων, ξεσπαθώματα, άναγνώσεις κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.
Αυτή τήν έβδομάδα έλαβα τά
έξής: 'Ο Στογυριέ ο Σ' ίτι. «Φε-
ντοπάρη κτ. — «Η πολιτική Μήτηρ»
— 'Από τά Φαίδρα. — Παιδ Πνεύματα.

Κουκίη τής προηγουμένης Σε-
λίος: 'Αγιάνητες. Τα είπαμε για τόν
Σωρόπη Φύλλα. Όσο για τήν αντί-
ροπή του σε μία παρατήρηση που
τό έκαμα γι' άλλο τού ποιήμα, ότι
ή συνίχηση ήν γίνεται στό νενοή, άλ-
λά στο 'έξω, τού άπαντός ή έχει
λάθος. Τό ας είναι πάντα δυό συλλα-
βές: καίτσα, για να μή γίνεται χα-
σμάδια, μπαίνει κι' ένα γύμα: άγέρα.
'Όπου άκόραγε τ' ένα συνίχηση, είναι
καμιά λέξη κι' άνωίωση. — «Οι γάμοι τής
Κούλας». Παιδικό, πολύ ήστερο. Τό
διαβήνω μάλιστα χαριστωμένο. Μαγο
τό γράμμα κάποις ύστερο. — «'Ανατό-
λίτικες Εικόνες» 'Ιραία ή εικόνα αυ-
τού του έρωμένου (Τούρκου τάχη ή
'Εβραίου; δεν ξέρω καλά τα βραχονομικά
των έλλών.) Τό όρος όμως λιγάνε
στρυψό. Να προτιμάτε πάντα μικρές
περιόδους. Κάπου-κάπου μόνε καμιά
μεγάλη, πολύπλοκη, που θέλει τέχνη

Η Διάπλάσις άσπάζεται τούς
ρίθους τής Θεοράχης Ν. Άντ. (ευ-
χαριστώ για τά καλά λόγια τα φύλλα
1 έως 30 σού τά ίσται α συστημένα τήν
2 'Ιουλίου, ύπ' όψη συστήσεως 833)
ρήςσε στο 'Τα υδρομείο ('Οριόνα) 'Α-
λέξανδρος Λέγεται και κακοικεί στήν
δόν Θέρας, Παθόσια; δεν ξέρω βίαις
δεν είναι έδω, γιατί έπρόκειτο να φύγη
'Αφελή Καστανούλα (ευχαριστώ κα-
περιμένα). Καστανούλα (τό το είπα, ανέ-
φοο λοιπόν να β ή ένα όρατό...) Γε-
σθητέ (ευχαριστώ για όλα γράψες και
περιμένα τα περισώτερα) 'Αρσινό-
ρασο (μην έχη τίποτα ιδέα, θα τά
πάρω από όρκα μου.) 'Ιλιγγία Ζι-
λά (άν μου τ' έστειλες πριν άπό τή
Διήγηση και δεν είδες να πάναρρω, θα
τ' ή έξάθησαν) 'Αιδιον Οδράνιο
(τι φοβερή άραφώσται ή Θεός σε γύ-
...

ΕΚΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Όδών ψευδώνυμον έγκρίσται ή έ-
νωσθαι, άν δεν συνάδωται από τό
δικαιώματος, δε. Τά εγκρίματα ή
άναγνώσματα Ισχυρών μέχρι τής 30 Νο-
εμβρίου 1921. Όσα συνδεδεώται από
Α ήνησον εις άγρία και όσα από Κ
εις κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Άν Έδωδ, κ.
(Μμ), Άν 'Αλάνης, κ. (Μμ),
Άν Πιλάρης, κ. (Μμ), Μανέξες,
κ. (ΙΚ), Μυστηριώδης 'Απειλή,
κ. (...)

Αναγνώσεις Ψευδώνυμα: Η-
λιούδηνη, κ. Τριανταφυλλίνα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Αίς 1 έως 3 τό κολό προτάσεις, λεπ. 50
αίς 4 ως περιλήψεις, λεπ. 10 ή λέξες:

Μ. Μ. έπιπέδον μόνυ νά τάλαι έσται:
'Ο 'Ιδιανός με Φίλοτα, 'Ελλησί-
δα, Βαρωνίδα, Μεγάλη 'Ελλάδα Με-
λαχροινή Λαίδη, Ποιήτ'η, 'Ελπί-
δα, τό Ματωμένο 'Ηκ οβακίον, με
Μεγ. 'Ελλάδα, Κόρη τ. Αευνάδος,
'Αφελή Καστανούλα, Γ. οικία 'Α-
νάμησον, Μεγ. 'Ιδαν, Ανωίωση: Α-
γοδέτ., 'Ιεραία τ. Πόνου, Αάτριν
τ. 'Απειδον, Σανθ. Βολιότριαν,
Ναυαία τ. Ατλαντιού, Λάβλο, τ.
'Ηλιοπόλ., 'Ινδαίμα τ. Τριπέλ.,
Αδα Φοιτόρη, Ρυγολέττον, 'Ολυμπι-
ώτισσα, 'Ηβρη, 'Επανάσταση, Γι-
σθητές, Γκακουτίος, Πειραμάρα,
'Αρσινόβιτος, Ναυσίαν, Κόμη τ.
Αίγυπτου, — ή Τελλή Ζωή με Μικρ.
Τόκος, 'Αρχη, τ. Φώλης, Πισση-
Παριόδα, Πα ηνασά, Κατογρόση
Διαβόλοκ 'Ηλιοποβία, Φίλορη σ,
'Αδρατιών, Άρη, Άλση, — ό Γυός
του 'Αετού με Στρατή, τ. 'Ελλήν,
'Ηρωα τ. Κουκίη, Μαργαρί, Βασι-
λή, 'Αίλι, 'Αετόπουλο, 'Ασιόδα,
'Ελ'ηνα Σισαοθέν., Τυμηνό, Πλά-
μυρόσο, Τυμην. Τουρσάι, 'Αθη-
νέ Εδζωνάκη, Δοξαμ. Τσόλιαν, 'Ελ-
ληνισόν Σηπύτην, Μάγορ Ανωίωτήν,
Πηγαμ. Χωσασίον, 'Ηρωίαν Το-
λά, 'Ελληνικήν Άόγην, 'Αδάνανον
Τοολιά, Κορησέ Σααδί.

